

Mit, hunyorgott a nemvalaki. Azt a mocskos fölényt, amivel sokáig gyilkoltál. Most lát-lak téged legyilkolva. Amúgy, kérsz egy italt? Igen, motyogja kiszáradt torokkal Tahí. A lány a zsebébe nyúl, egy gyűrött tízezerest húz elő onnan, és a meglepett nemvalaki markába nyomja. Ebből többet is megijhatsz, Tahí. Te nem jössz?, szorongatja izzadó markában a bankjegyet a nemvalaki. Veled? És a meglepett Tahit kikerülve továbbáll. Persze, a dramaturgia kedvéért meg kellene fordulnia pár lépés után, és azt kellene mondania, hogy veled soha, de az ilyen látványos számárfordulat csak a romantikus filmekben szokott megtörténni. Tahí elindul a kocsmá felé, és azon tűnődik, ebből a pénzből akár egy vasalót is vehetne. De miért vegyek, kérdezi magától az első pohár vegyespálinka után. Többet úgyseem találkozom ezzel a... nem meri befejezni. Ha eddig nem értett semmit, innentől aztán már végképp semmit, de igazán semmit sem ért a világból. Igaz, mitől is lenne az jó neki!

Zalán Tibor

Németh András
Nővérek
Vízkereszt előtti konyhájában

Nem akar a szem alá meredni
a délután. Mutatókon, számlap
lemezén már túljutott ablakban
otthonatlan fény. Elmenekülne,

de valami kicsi szégyen esti
imádkozásra leültetné csap
csöpögő fémhajlatához, halkán
sorjázna pár szót, mint aki büszke.

Amire a hideget semennyi
haszonra váltja, arany tél visz nap
melegéből gyertyalángig, mert van,
sercent gyufát, kályhát is igézve.